

Acta Juris Stetinensis

2022, nr 4 (vol. 40), 213–222
ISSN (print) 2083-4373 ISSN (online) 2545-3181
DOI: 10.18276/ais.2022.40-14

Wiktor Gnych-Pietrzak
Uniwersytet Szczeciński
e-mail: pietrzakwik@gmail.com
ORCID: 0000-0001-5237-0474

Bartosz Namieciński
mgr
Uniwersytet Szczeciński
e-mail: bartosz.namiecinski@usz.edu.pl
ORCID: 0000-0002-6066-6635

Oznaczenie inkasenta poprzez cechy indywidualne – glosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku

z dnia 14 października 2020 roku, sygn. akt I SA/Gd 744/20

Streszczenie

Celem niniejszej glosy krytycznej z elementami aprobującymi jest przedstawienie problematyki zagadnień odnoszących się do sposobu określania inkasenta oraz wynagrodzenia przewidzianego dla tegoż podmiotu za pobór opłat w drodze inkaso. Głównym celem badawczym niniejszej pracy jest ocena obecnie obowiązujących regulacji prawnych związanych z określeniem inkasenta na kanwie orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Drugi (uzupełniający) cel badawczy został poświęcony zagadnieniu wynagrodzenia oraz wymogu wypłaty tegoż wynagrodzenia inkasentowi za prowadzenie poboru opłat w drodze inkaso. W niniejszej pracy krytyce poddano rozważenia sądu w zakresie dotyczącym wymogu określania inkasenta w sposób zindywidualizowany poprzez dane osobowe, zaś aprobatę wyrażono dla powiązania określenia wynagrodzenia z faktycznym jego wypłaceniem.

W pracy zastosowano przede wszystkim metodę *case study*, uzupełnioną o metodę dogmatycznoprawną oraz analityczną. Analizie poddano obecnie obowiązujące ustawodawstwo polskie w dziedzinie prawnopodatkowej dotyczącej inkasenta oraz sposobu jego określania. Ponadto analizą objęto również orzecznictwo sądów polskich.

W wyniku badań stwierdzono, że w sądownictwie administracyjnym nie ma konsensusu co do problematyki określania inkasenta, w szczególności sposobu, w jaki należy tego dokonać i poprzez jakie przymioty winno się go określać. Zauważono, że w tym przedmiocie istnieją dwie zasadnicze linie orzecznicze.

Pierwsza z nich neguje potrzebę wskazywania inkasenta (osoby fizycznej) z imienia i nazwiska – czyli poprzez dane osobowe. W zakresie określenia inkasenta wymaga się stworzenia takiej konstrukcji, która w stopniu wystarczająco precyzyjnym określa ten podmiot, co nie wyklucza określania inkasenta przez cechy rodzajowe. Druga linia orzecznicza natomiast nakazuje przyjęcie, jakoby określenie inkasenta (osoby fizycznej) wiązało się ze wskazaniem jego danych osobowych, w szczególności imienia i nazwiska, gdyż tylko taki sposób umożliwia podatnikowi zweryfikowanie, czy dany podmiot jest upoważnionym do poboru danin inkasentem. Głosowane orzeczenie wpisuje się w drugą linię orzeczniczą. W ocenie autorów na przedstawiony problem należy spojrzeć przez pryzmat zasad wykładni prawa jako podstaw przeprowadzanych rozumowań dążących do zdekodowania normy prawnej zawartej w tekście prawnym.

Słowa kluczowe: inkasent, pobór opłat, wykładnia prawa, imię i nazwisko

Stan faktyczny

Rada Miejska w Ł. w dniu 30 listopada 2015 roku podjęła uchwałę w sprawie określenia wysokości stawek opłaty miejscowej, zasad ustalania i poboru oraz wprowadzenia obowiązku prowadzenia ewidencji osób, ustalając, że inkasentami opłaty miejscowej są: osoby fizyczne, osoby prawne i jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, prowadzące hotele, ośrodki wypoczynkowe, pensjonaty, kwatery, wynajmujące domy letniskowe, campingi, pola namiotowe i inne obiekty o podobnym przeznaczeniu lub wyznaczone przez nich osoby; B.G. i G.D.

R.B. (Skarżąca), jako właścicielka obiektów turystycznych przy ul. (...) w Ł., wedle złożonego oświadczenia, zajmująca się osobiście naliczeniem i poborem opłaty miejscowej, jest więc inkasentem opłaty miejscowej, w rozumieniu art. 9 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa¹.

---

¹ Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2021 r., poz. 1540 ze zm.), dalej jako Ordynacja podatkowa.

Organ podatkowy ustalił, że Skarżąca jako inkasent miała obowiązek przechowywać pełną dokumentację związaną z inkasem opłaty miejscowej. Skarżąca wносиła, iż nie jest inkasentem, gdyż nie została imiennie wskazana w uchwale Rady Gminy jako inkasent, nigdy nie wyraziła zgody na pełnienie obowiązków inkasenta, nie prowadziła inkasa, nie otrzymywała wynagrodzenia za inkaso, a przede wszystkim faktycznego inkasa dokonywały wskazane imiennie w uchwale B.G. i G.D.

W związku z nieprzedłożeniem przez Skarżącą dokumentów dotyczących inkasa opłaty miejscowej za lata 2014–2019 Burmistrz Miasta Ł. nałożył na Skarżącą karę porządkową. Skarżąca zaskarżyła powyższą karę, jednakże Samorządowe Kolegium Odwoławcze (dalej: SKO) utrzymało powyższą karę porządkową.

Istota orzeczenia

W głosowanej sprawie Skarżąca nie została należycie wskazana jako inkasent, gdyż prawidłowe określenie musi nastąpić poprzez podanie imienia i nazwiska osoby fizycznej. Wojewódzki Sąd Administracyjny (WSA) uzasadnił powyższe stanowisko w następujący sposób: Skarżąca nie otrzymywała wynagrodzenia z tytułu inkasa, a jest to warunek *sine qua non* prawidłowego ustanowienia inkasenta. Przede wszystkim jednak rozważania WSA skoncentrowały się na tym, że Skarżąca nie została prawidłowo określona jako inkasent, gdyż art. 19 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych² wskazuje, iż do skutecznego ustanowienia poboru opłat w drodze inkasa należy określić inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso. WSA podkreślił, że wedle ugruntowanej linii orzeczniczej realizacja ustawowa wynikająca z art. 19 pkt. 2 u.p.o.l. wymaga zindywidualizowanego określenia podmiotu, jakim w przypadku osób fizycznych jest imię i nazwisko. Ponadto argumentował, że powierzenie komuś stanowiska (funkcji) inkasenta musi poprzedzać zgoda tegoż podmiotu na przyjęcie tej funkcji i musi zostać ona wyrażona przed określeniem inkasenta.

Teza

Mając na uwadze wyżej opisany stan faktyczny oraz istotę orzeczenia, autorzy postawili niniejszą tezę do głosowanego orzeczenia, której to treść zawarta jest w orzeczeniu. Tylko imienne wskazanie poprzez podanie imienia i nazwiska osoby fizycznej lub nazwy osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej

² Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2019 r., poz. 1170 ze zm.), dalej jako u.p.o.l.

osobowości prawnej w sposób prawidłowy określa inkasenta. Inkasent nie może być abstrakcyjnym, nieokreślonym jednoznacznie podmiotem zarówno dla organu podatkowego, jak i dla podatnika. Wyznaczenie inkasenta należy do wyłącznej kompetencji rady gminy i nie może być przez nią przenoszone na inne podmioty, w tym na pozostałe, upoważnione przez nią organy.

Ocena stanowiska sądu

Niniejsza glosa ma charakter krytyczny z elementami aprobującymi. Ograniczy się ona do komentarza w zakresie rozważań sądu dotyczących oznaczenia inkasenta oraz kwestii ustalenia dla niego i wypłaty wynagrodzenia.

W ocenie autorów należy rozpocząć od elementu aprobującego glosowanego orzeczenia. W przypadku określenia wysokości wynagrodzenia za inkaso, lecz braku faktycznego wypłacenia tegoż wynagrodzenia, nie aktualizują się przesłanki wymienione w art. 19 pkt 2 u.p.o.l. Tym samym samo określenie wysokości wynagrodzenia za inkaso nie jest wystarczające do pełnego zdekodowania normy z tego przepisu, gdyż warunkiem *sine qua non* jest jego wypłata. W szczególności w glosowanym orzeczeniu SKO nie podnosiło argumentu, jakoby Skarżąca miała wiarygodność wobec organów gminy o wypłacie wynagrodzenia, toteż należałoby przyjąć, że faktycznie Skarżąca nie sprawowała funkcji inkasenta.

W pozostałym zakresie argumentacja sądu zasługuje jednak na krytykę. *De lege lata* ustawodawca nie przewiduje obowiązku określenia podmiotu będącego inkasentem za pomocą imienia i nazwiska czy nazwy³. Warstwa deskryptywna tekstu prawnego wskazuje, że rada gminy musi określić inkasenta. W warstwie dyrektywnej określenie inkasenta można odczytywać jako określenie cech indywidualizujących dany podmiot, jednakże wskazanie imienia i nazwiska (w przypadku osób fizycznych) nie musi dawać jednoznacznego rezultatu korelującego dany podmiot ze wskazanymi w uchwale rady gminy danymi osobowymi. W szczególności może zdarzyć się sytuacja, że na obszarze gminy mieszkają trzy osoby o tym samym imieniu i nazwisku, przy czym jedna z nich zostaje „z imienia i nazwiska” wskazana jako inkasent. Podatnik nie ma możliwości sprawdzenia, która z tych trzech osób jest w rzeczywistości inkasentem. Taki sposób zindywidualizowania podmiotu sprawia problemy natury konstrukcyjnej, a ponadto może wprowadzać podatnika w błąd, co z pewnością nie ułatwia poboru opłat lokalnych.

³ A. Bartosiewicz, *Powolywanie inkasentów pobierających opłaty lokalne*, ABC., sip.lex.pl (dostęp 10.12.2021); R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl, *Komentarz do art. 19*, w: R. Dowgier i in., *Podatki i opłaty lokalne. Komentarz*, Wolters Kluwer Polska 2021, LEX/el.

Obecnie obowiązujący stan prawny sprawia wątpliwości interpretacyjne, czego konsekwencją jest wyodrębnienie się kilku różnych linii orzeczniczych sądów administracyjnych oraz Regionalnych Izb Obrachunkowych, dotyczących omawianej problematyki wyznaczenia inkasenta, wynagrodzenia, wymogu zgody inkasenta na pełnienie tej funkcji oraz wymogu zawarcia umowy.

Z uwagi na zakresienie przedmiotu badawczego niniejszej glosy do orzeczenia WSA, autorzy wyodrębnili i przedstawili poglądy sądownictwa administracyjnego odnoszące się do sposobu oznaczenia podmiotu mającego stać się inkasentem.

Pierwsza linia orzecznicza wskazuje, że ustawodawca nie wprowadza dodatkowych warunków co do identyfikacji inkasentów, toteż wymogu imiennego określenia inkasenta nie można wywodzić z przepisów ustawy o podatkach i opłatach lokalnych ani z Ordynacji podatkowej⁴. Ponadto taki pogląd spotkał się z aprobatą w literaturze przedmiotu⁵, a także organów podatkowych⁶.

Druga linia orzecznicza wskazuje odrębnie, że obowiązkiem rady gminy jest takie określenie inkasentów w uchwale, aby podatnik mógł jednoznacznie ustalić inkasenta – osobę uprawnioną do pobrania danej daniny w drodze inkaso. W stosunku do osób fizycznych wymagane jest, aby oznaczenie to zawierało dane personalne tejże osoby, w szczególności imię i nazwisko⁷.

Krytycznie zatem należy się odnieść się także do sposobu przeprowadzenia rozważań przez sąd w tym zakresie. Zauważyć należy, że sąd ten niemal bezrefleksyjnie przyjął za prawdziwe, że wskazanie inkasenta przez radę gminy powinno przybrać formę zindywidualizowaną. W uzasadnieniu swojej decyzji powołał się jedynie na kilka innych wyroków sądowych w podobnych sprawach. Oczywiście jest to dość powszechna praktyka w orzecznictwie sądów administracyjnych, niemniej jednak w zakresie rozpatrywanego problemu w obrocie prawnym wyodrębnić można kilka różnych, w tym sprzecznych, linii orzeczniczych, których przykłady zostały powyżej zaprezentowane. Przyjmowanie za prawdziwe i słuszne tylko jednego

4 Wyrok NSA z dnia 12 maja 2021 r., III FSK 3061/21, Legalis nr 2588979; wyrok WSA w Szczecinie z dnia 11 stycznia 2018 r., I SA/Sz 948/17, Legalis nr 1713078; wyrok NSA z dnia 24 lipca 2020 r., II FSK 560/20, Legalis nr 2483527.

5 K. Stelmaszczyk, *Zakres prawnych kompetencji rady gminy do wyznaczenia inkasentów podatków i opłat lokalnych. Glosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z 25.04.2014 r. I SA/Lu 133/14*, „Finanse Komunalne” 2015, nr 11, s. 75–78; R. Dowgier, L. Etel, G. Liszewski, B. Pahl, *Komentarz do art. 19...*

6 Pismo z dnia 29 marca 2004 r. Ministerstwo Finansów Departament Podatków Lokalnych i Katastru LK-291/LP/04/AM/KM.

7 Wyrok NSA z dnia 13 września 2018 r., II FSK 2164/18, LEX nr 2578086; wyrok NSA z dnia 2 lutego 2017 r., II FSK 1691/15, Legalis nr 1578657; wyrok WSA siedziba w Gliwicach z dnia 25 stycznia 2011 r., I SA/Gl 1208/10, LEX nr 952150.

rozwiązania prezentowanego przez judykaturę bez pogłębionej analizy stanu prawnego, w szczególności w sytuacji niejednorodności orzecznictwa, może prowadzić do wątpliwości, czy rozstrzygnięcie sądu w głosowanym wyroku w rzeczywistości było merytoryczne. Wątpliwości potęguje to, że żadne z przywołanych w uzasadnieniu głosowanego wyroku rozstrzygnięć nie ma mocy powszechnie wiążącej, tj. mocy zasady prawa, a także że w zakresie problematyki powołania inkasenta przez radę gminy nie została podjęta żadna uchwała Naczelnego Sądu Administracyjnego. Należy zwrócić uwagę, że sąd w nieuzasadniony sposób przełamał językowe brzmienie art. 19 pkt. 2 u.p.o.l., jednocześnie powołując się na wykładnię gramatyczną tego przepisu. W stanowisku tym można dopatrzeć się nie tylko błędu, lecz także pewnej niekonsekwencji. Z treści przywołanego przepisu art. 19 pkt 2 u.p.o.l. wynika jedynie, że rada gminy może zarządzić pobór opłat lokalnych w drodze inkasa oraz określić inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso. Ustawodawca nie sprecyzował w tym przepisie, w jaki sposób gminny organ stanowiący powinien dokonać takiego określania, dlatego też można mieć uzasadnione wątpliwości, czy prawo do doprecyzowania ustawodawcy w tym zakresie przysługuje organowi władzy sądowniczej. Wątpliwości w tym zakresie może budzić, czy prawodawca celowo stworzył luz decyzyjny i pozostawił swobodę wyboru formy wskazania inkasenta opłat miejscowych, mając na uwadze ideę samorządności jednostek samorządu terytorialnego. W przeciwieństwie do tego należy zastanowić się, czy w drodze wykładni należy ograniczyć tę swobodę poprzez doprecyzowanie normy prawnej. Rozważając tę kwestię, należy zwrócić uwagę na rolę wykładni prawa, ze szczególnym uwzględnieniem jej znaczenia w prawie podatkowym.

Celem wykładni jest ustalenie właściwej treści norm prawnych zawartych w przepisach prawnych. Dopiero to właściwe ustalenie spowoduje, że rozstrzygnięcie konkretnej sprawy przez sąd czy też organ, który stosuje prawo, będzie prawidłowe. Wykładnia służy usuwaniu wątpliwości dotyczących treści normy prawnej, dlatego też należy zaznaczyć, że celem wykładni w szczególności w sferze prawa publicznego nie jest tworzenie nowych norm prawnych, a właściwe ich odczytywanie z przypisów. Dokonując wykładni, nie można uzupełniać ustawodawcy, a podstawy do ustalenia praw i obowiązków powinny wynikać wprost z ustawy podatkowej. Tym samym w prawie podatkowym trzeba przyznać prymat wykładni językowej, gdyż każde odejście od gramatycznej treści przepisu w tej dziedzinie prawa powoduje niepożądane konsekwencje praktyczne, zwłaszcza gdy uwzględni się zasadę powszechności obowiązku podatkowego⁸. Obywatele

⁸ Uchwała SN (7) z dnia 11 czerwca 1996 r, III CZP 62/96, OSNC 1996/9, poz. 111, LEX 25061; uchwała NSA z dnia 22 czerwca 2011 r. I GPS 1/11, Legalis nr 348432.

danego państwa, jeśli to państwo mamy nazwać praworządnym, mają prawo polegać na tym, co ustawodawca „wyraził” w określonym akcie prawnym, a nie to, co „zamierzał wyrazić” lub też co „wyraziłby”, gdyby znał nowe okoliczności⁹. Dopiero jeżeli językowe dyrektywy interpretacyjne nie pozwalają z danego tekstu prawnego wyinterpretować praktycznie jednoznacznej normy postępowania w jakiejś sprawie, powstaje sytuacja, w której trzeba wybrać jedno z kilku dopuszczalnych językowo znaczeń danego tekstu. W takiej sytuacji odwołujemy się do założenia o aksjologicznej racjonalności prawodawcy, kierując się funkcjonalnymi regułami interpretacyjnymi. Taka sytuacja powinna być jednak wyjątkowa. Jeżeli zatem po przeprowadzeniu wszystkich ww. czynności dochodzi się do jasnego rezultatu, tzn. jeżeli przepis jednoznacznie w danym języku formułuje normę postępowania, to zgodnie z zasadą *interpretatio cessat in claris*, tak należy dany przepis rozumieć¹⁰. Jeżeli nie ma natomiast tego rodzaju jednoznaczności, konieczne jest sięgnięcie do dalszych dyrektyw interpretacyjnych w celu wyjaśnienia zaistniałych wątpliwości. Tym samym jeżeli językowe dyrektywy interpretacyjne nie pozwalają z danego tekstu prawnego wyinterpretować praktycznie jednoznacznej normy postępowania w jakiejś sprawie, powstaje sytuacja, w której trzeba wybrać jedno z kilku czy nawet licznych dopuszczalnych językowo znaczeń danego tekstu.

Należy zastanowić się, czy stanowisko WSA wyrażone w głosowanym orzeczeniu nie będzie stanowiło przykładu wykładni rozszerzającej, którą w prawie publicznym, a w szczególności w prawie podatkowym, należy stosować w wyjątkowo uzasadnionych okolicznościach oraz niezwykle ostrożnie.

W efekcie zastosowania reguł celowościowych i systemowych w głosowanym orzeczeniu WSA ustalił bowiem zakres interpretowanego przepisu nadrzędny w stosunku do zakresu, który uzyskano w wyniku zastosowania reguł językowych. Jest to na tyle doniosłe, że istota omawianego przepisu nie odnosi tylko do materii prawa podatkowego, lecz także stanowi przepis upoważniający radę gminy do określonego działania oraz pewnego rodzaju *lex specialis*, gdyż na gruncie prawa podatkowego pobór należności w drodze inkaso jest wyjątkiem, a nie regułą. Tym samym postępowanie WSA można traktować także jako nieuzasadnione przełamane aż trzech reguł odnoszących się do stosowania wykładni rozszerzającej¹¹.

Mając na względzie powyższe uwagi odnośnie do procesu wykładni w prawie podatkowym, należy krytycznie odnieść się do podjętych przez WSA rozważań

⁹ L. Morawski, *Wstęp do prawoznawstwa*, Toruń 1999, s. 169–173.

¹⁰ Por. S. Wronkowska, Z. Ziemiński, *Zarys teorii prawa*, Poznań 1997, s. 165; uchwała TK z dnia 6 lutego 1996 r., sygn. W 11/95, OTK 1996, nr 1, poz. 5, Dz.U. z 1996 r., poz. 112, *Legalis*; zasada ta dominuje także w orzecznictwie sądów administracyjnych w sprawach podatkowych.

¹¹ Usystematyzowanych przez L. Morawskiego, *Wstęp do prawoznawstwa...*, s. 165–166.

w zakresie konieczności wskazania inkasenta w sposób indywidualny, które to zapadły na gruncie głosowanego wyroku.

Podsumowanie i uwagi *de lege ferenda*

W treści powyższej glosy wskazane zostało, że problematyka sposobu określenia inkasenta przez radę gminy stanowi nie tylko ważną, lecz także sporną konstrukcję prawną. Sposób właściwego wykonywania ustawowych uprawnień przysługujących radzie gminy w zakresie wyznaczenia inkasentów powoduje liczne spory zarówno w doktrynie, jak i orzecznictwie. Powodem wątpliwości, jakie niesie za sobą omawiana problematyka, jest brak precyzyjnego wskazania przez ustawodawcę, w jaki sposób powinien być wyznaczany inkasent. W szczególności warto zwrócić uwagę, dlaczego brzmienie art. 19 ust.2 u.p.o.l. zostało skonstruowane właśnie w taki sposób.

Na tym tle wyłoniły się dwie wątpliwości. Po pierwsze, czy jest to pewne przeoczenie ustawodawcy, stanowiące lukę prawną *extra legem*¹². Po drugie, mając na względzie założenie o racjonalności ustawodawcy, czy ową lukę prawną możemy traktować jako celowy zabieg pozostawienia swobody w zakresie sposobu określenia inkasenta przez gminny organ stanowiący. Mając na uwadze powyższe, proponuje się dwa alternatywnie nierozłącznie wnioski *de lege ferenda*. Po pierwsze, należy dokonać nowelizacji art. 19 pkt 2 u.p.o.l. poprzez jasne i precyzyjne wskazanie, w jaki sposób inkasent powinien być wyznaczony. Przedmiotowa nowelizacja art. 19 pkt 2 mogłaby przybrać następującą formę: „może zarządzić pobór tych opłat w drodze inkasa oraz określić **indywidualnie** inkasentów” albo „może zarządzić pobór tych opłat w drodze inkasa oraz określić **generalnie** inkasentów”. O ile autorzy uważają, że właściwym rozwiązaniem legislacyjnym byłoby wyrażenie przez ustawodawcę poparcia dla oznaczenia inkasentów w sposób generalny, o tyle definitywne przecięcie pasa nieostrości w tym zakresie byłoby pożądane. Dlatego można dopuścić ewentualne rozwiązanie legislacyjne, prowadzące do wymogu indywidualnego oznaczenia inkasenta np. poprzez imię i nazwisko osoby fizycznej.

Po drugie, uchwałę powinien podjąć NSA w składzie siedmiu sędziów, całej Izby lub w pełnym składzie. Jednym z podstawowych zadań realizowanych przez NSA jest bowiem zapewnienie jednolitości orzecznictwa w sprawach sądowno-administracyjnych, tym samym uchwała taka miałaby na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów

¹² M. Koszowski, *O lukach w prawie rzadko spotykanych słów kilka*, „Archiwum Filozofii Prawa i Filozofii Społecznej” 2013, nr 1, s. 111–113.

administracyjnych. Trwałość linii orzecznictwa sądowego jest wartością samą w sobie, tworzy bowiem stan pewności prawnej w zakresie stosowania określonych przepisów¹³. Dlatego też jeżeli nie ustawodawca to przynajmniej NSA powinien podjąć stosowne kroki, mające na celu eliminację sporów prawnych poprzez ujednolicenie orzecznictwa w zakresie sposobu oznaczenia inkasenta.

Bibliografia

- Bartosiewicz A., *Powoływanie inkasentów pobierających opłaty lokalne*, sip.lex.pl.
- Dowgier R., Etel L., Liszewski G., Pahl B., *Komentarz do art. 19*, w: R. Dowgier i in., *Podatki i opłaty lokalne. Komentarz*, Wolters Kluwer Polska 2021, LEX/el.
- Koszowski M., *O lukach w prawie rzadko spotykanych słów kilka*, „Archiwum Filozofii Prawa i Filozofii Społecznej” 2013, nr 1.
- Morawski L., *Wstęp do prawoznawstwa*, Toruń 1999.
- Stelmaszczyk K., *Zakres prawnych kompetencji rady gminy do wyznaczenia inkasentów podatków i opłat lokalnych. Glosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Lublinie z 25.04.2014 r. I SA/Lu 133/14*, „Finanse Komunalne” 2015, nr 11.
- Wronkowska S., Ziemiński Z., *Zarys teorii prawa*, Poznań 1997.

Designation of a tax collector by individual characteristics - commentary to the judgment of the Provincial Administrative Court in Gdańsk of 14 October 2020, I SA/Gd 744/20

Abstract

The aim of this critical commentary is to present the issues related to the method of establishing the position of debt collectors and their remuneration for collecting levies. The main research objective of this paper is to assess the current legal regulations related to the definition of a debt collector based on the decision of the Provincial Administrative Court. The second (supplementary) research objective addresses the issue of remuneration and the requirement of payment of this remuneration to the collector. This study takes a critical look at the Court's arguments regarding the requirement to identify the debt collector individually through personal data, while the relationship between the determination of remuneration and its actual payment was endorsed.

---

¹³ Por. wyrok NSA z dnia 20 stycznia 2005 r., FSK 1319/04, „Przegląd Podatkowy” 2006, nr 3.

The paper uses primarily the case study method, supplemented by an analysis of the law in force. The analysis looked at the current Polish legislation in the legal and tax angle that refers to debt collectors and at how it is determined. Moreover, the analysis also accommodated decisions of Polish courts.

The research shows, that there is no consensus in the administrative judiciary on the problem of defining a debt collector, especially on how it should be done - by what qualities it should be defined. It was noted that there are two main lines of jurisprudence in this regard.

The first one negates the need to specify the debt collector (natural person) by name - i.e. by using personal data. We must note that when it comes to defining a debt collector we must create such a construct, which will define this entity precisely enough. However, this does not mean that the debt collector must not be defined using generic features.

The second line of jurisprudence suggests that the identification of a tax collector (natural person) should involve naming their personal data, in particular their first and last name. Only by doing so may a taxpayer verify whether a given entity is a tax collector authorised to collect taxes. The discussed ruling is part of the second line of jurisprudence. In the author's opinion the presented problem should be looked at from the perspective of the principles of legal interpretation as the basis for the reasoning carried out in order to decode the legal norm contained in the legal text.

Keywords: collector, levy collection, interpretation of the law, name

CYTOWANIE

Gnych-Pietrzak W., Namieciński B., *Oznaczenie inkasenta poprzez cechy indywidualne – glosa do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 14 października 2020 r., sygn. akt I SA/Gd 744/20*, „Acta Iuris Stetinensis” 2022, nr 4 (vol. 40), 213–222, DOI: 10.18276/ais.2022.40-14.